

[Melchior.]

også at omfatte et bredere udvalg af europæiske programmer.

Jeg er særdeles skeptisk over for de tre muligheder, som bemærkningerne til det konservative lovforslag nævner for finansiering; i lighed med andre ordførere frygter jeg, at en erhvervsmæssig, en reklamemæssig finansiering af et nyt tv-program enten under monopolet eller uden for dette meget omgående vil medføre en bladdød, som jeg ved anden lejlighed heroppefra har givet udtryk for at jeg ikke mener vort demokratiske liv har mulighed for at tåle.

Ligeledes er jeg enig med hr. Bernhard Baunsgaard i betragtningerne vedrørende licensdeling. Hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at tanken må være opstået på et tidspunkt, hvor de konservative ikke rigtig har tænkt sig om; de har i hvert fald ikke tænkt konservativt i det øjeblik, da de lavede dette. Det vil nok blive frafaldet, men det hindrer jo ikke, at der kan findes andre former, og vi vil selvfølgelig arbejde sobert og alvorligt med dette forslag.

Jeg vil gerne i modsætning til hr. Poulsgaard have sagt, at jeg synes, der kommer meget godt ud af kasserne, vi har stående derhjemme, også af program 2, og jeg læste med bæven, at der var nogen, der havde kunnet tænke sig at opgive program 2, som sandelig ikke er det ringeste.

Jeg føler mig tit i de få timer, man i det hele taget som folketingsmedlem har tilovers til lytning og høring, meget i tvivl om, hvad jeg skal høre, fordi jeg synes, at udbuddet er så stort og så alsidigt, mange gange også så godt. Jeg ved godt, at vort partis politiske ordfører plejer at fremhæve de ting, der ikke er gode, og der er jo også stunder, hvor det er det rigtige, og om 14 dage skal vi jo i dette ting have den egentlige store radiodebat, hvor vel mange af de tanker, der fremsættes her i dag, vil indgå og blive gentaget i forskellig form. Men jeg synes faktisk, at danske seere og lyttere har så rige variationsmuligheder, at jeg ikke ser nogen grund til i situationen i øjeblikket at ændre på den nuværende tilstand.

Medens vi altså er delt i dette spørgsmål, så er vor gruppe enig om ikke at kunne støtte det af hr. K. Helveg Petersen fremsatte forslag nr. 109. Vi kan også være be-

tænkelige, og vi kan jo så meget nemmere være det, som kun et enkelt af vore medlemmer har været med til at behandle den nye radiolov i juni i fjor og stemme for den.

Der er mange ting, man er betænkelig ved. Jeg kan ikke lide, at programudvalget er sløftet og indgår i radiatorådet. Og når man siger, at det kun er en lille forøgelse fra 22 til 26 medlemmer, så er den altså i procent ret stor, men hvis et råd på 22 i forvejen er for stort og man giver et for stort organ en lille tilføjelse, så bliver det endnu mere for stort. Derfor er det afgørende, som det fremgår af Parkinsons lov, at et organ af denne størrelsesorden ikke kan fungere; det tror jeg ikke det vil kunne gøre, og da slet ikke, når målsætningen for de forskellige medlemmer af dette organ er så forskellig, som den allerede har vist sig at være. Der er altså ikke tale om en bestyrelse, som i og for sig styrer mod nøjagtig det samme mål, men om et politisk sammensat organ. Jeg er heller ikke personlig overbevist om den politiske ledelses hensigtsmæssighed, men på dette punkt er jeg i klar uenighed med vort partis politiske ordfører.

Derimod er jeg vældig interesseret i disse amtskomiteer. Jeg tror ikke, man behøver at udskyde, som hr. Bernhard Baunsgaard foreslog, lovens ikrafttræden på dette punkt, fordi man endnu ikke har udformet nøjere retningslinier; det går vel tit sådan, at en lov er trådt i kraft, men at den først får praktisk udførelse og konsekvens efterhånden. Det interesserer os som et eksperiment, fordi vi mener, det er vigtigt, at der er flere mennesker i dette land end radiatorådets og programudvalgets medlemmer og tv- og radioanmeldere, der skal komme til at høre og se med en speciel beføjelse, om jeg så må sige, følende en speciel ret og forpligtelse til at give udtryk for, hvad de føler og fornemmer, altså en slags lytterkomiteer formet på den måde, som vi nu eksperimentelt vil få at se at det sker, og dragende erfaringer af, om det fører i retning af en bedre dialog end den, der foregår ved en seerstorm, der jo næppe altid eller måske meget sjældent er egentligt udtryk for en reaktion, som man virkelig behøver at tage sig ad notam, fordi den talmæssigt set, selv når den er størst, er så begrænset, at man ikke kan tillægge den nogen, hvad skal vi sige, gallupmæssig vær-